

[Valdemar Thomsen.]

det var et socialdemokratisk Skrift, og det er der sikkert ingen der vil bestride.

Noget Svar paa de stillede Spørgsmaal fik jeg altsaa ikke, men Statsministerens Bemærkning om, at Pjecen var god nok, maa vel forstaas derhen, at Statsministeren ikke er uenig med Forfatteren i Konklusionen, der gaar ud paa, at Arbejdsløsheden for en stor Del skyldes Landbrugskrisen, at det er Landbruget og de arbejdsløse, der har baaret Krisens Byrder, og at en mere ligelig Fordeling maa være en Opgave for et moderne Statsstyre, o. s. v., som det kan læses Sp. 118. Midlerne, der var anvist til Imødegaaelse af Vanskelighederne, var, som de maa være i en god Pjece, angivet som værende: valutarisk Tilpasning og en dybtgaaende Rentesækning. At Forfatteren af denne Pjece, efter at der her i Rigsdagen fra vor Side var stillet Krav paa samme Linie, forfægter andre Anskuelse, er naturligvis en Sag for sig, men det ændrer ikke noget ved den Kendsgerning, han fremhæver, at Nedgangen, der har fundet Sted i Nationens Velstand, hviler meget ensidigt paa Landbruget, og hvis nogen kan anvise virkelig effektive Midler, som kan virke mod Landbrugskrisen, mod Arbejdsløsheden, saa lad os faa det at høre, men det haster.

Statsministeren lyste efter Forslag fra vor Side, og saafremt Regeringen ikke med det allerførste viser, hvad den vil, saa agter vi her i Tinget at fremsætte Forslag, netop vedrørende valutarisk Tilpasning og Rentesækning og, som jeg tidligere har antydnet, en Lettelse af Landbrugets Ejendomsskatter. Om vor Stilling til disse store og afgørende økonomiske Spørgsmaal skal der ikke herske Tvivl, og det skulde glæde mig i høj Grad, om i alt Fald Venstre kunde sige det samme for sit Vedkommende. Her ved Finanslovens første Behandling har vi ikke faaet Besked i saa Henseende, og da jeg ved, at mange Vælgere Landet over har undret sig over, at Partiet ikke har givet klar Besked, tillader jeg mig at spørge Partiets Formand, det ærede Medlem Hr. Brorsen, om Partiet vil støtte det Krav, der findes som Punkt 3 i den Resolution, der blev forelagt af Landstingsmand Hauch paa Foreningen af Jyske Landboforeningers Møde i Aarhus, forelagt og vedtaget. Dette Punkt lød — med Formandens Tilladelse vil jeg citere det —:

„Landbrugets Indtjeningsmuligheder er fremdeles utilstrækkelige til, at den nuværende Gældsbyrde kan bæres. Vi henviser til, at vi Gang paa Gang har krævet Lettelse af Landbrugets Gælds-

byrde ved Opnaaelse af lavere Rentesatser, ved Konvertering af højt forrentede Værdipapirer og gennem en Valutapolitik, der bringer Overensstemmelse mellem Kronens indre og ydre Købekraft.“

Der tilføjes:

„Saafremt der ikke fremtidig gives Landbruget Muligheder for en lønnende Produktion og Afsætning af sin Produktion, vil disse Krav fremdeles melde sig med uafviselig Styrke.“

Disse Krav om Rentesækning og en tidssvarende Valutapolitik fik altsaa enstemmig Tilslutning paa Mødet i Aarhus, og det styrker mig i min Forvisning om, at hele det arbejdende Landbrug vil give Tilslutning til en Genrejsningsplan som den, jeg har antydnet, en Genrejsningsplan, der omfatter Valuta-, Rente- og Skattepolitik. Men hvad siger Regeringen, og hvad siger Partiet Venstre? Om de Konservatives Stilling er der jo ingen Tvivl. De vil bortset fra en Lettelse af Ejendomsskatterne bestemt modsætte sig en saadan Politik, og det ærede Medlem Hr. Duborg har jo Ret, naar han siger, at de har været Regeringen gode Hjælpere i Valuta- og Toldpolitikken, den Politik, der mere end noget andet har skabt det skrige Misforhold, der bestaar mellem Eksporterhvervenes og andres Indtjeningsmuligheder. Paa dette afgørende Omraade har vi virkelig noget at lære af vort Naboland Sverige. Der kender man ikke noget til en saadan økonomisk Uligevægt, der bevirker, at det ene Erhverv lever højt paa de andres Bekostning. Forholdet er det, at medens Eksportpristallet paa det nærmeste er ens i de to Lande, saa er Importpristallet i Sverige ikke mindre end 40 Points under det danske. Den Vare, der i Sverige kan købes for 98, koster her i Danmark 138, og dog er der tilsyneladende ikke særlig stor Forskel paa Levefoden i Danmark og i Sverige, vel at mærke saa længe det drejer sig om Bybefolkningen, men i desto større Udstrækning naturligvis naar det gælder Landdistrikterne. Naar Levefoden f. Eks. her i København kan være saa høj, som Tilfældet er, da skyldes det i det væsentlige den Omstændighed, at danske Landmænd faar afregnet en kunstigt fastsat Underpris for deres Eksportvaluta. En stor Forretningsmand her i København, der kender Forholdene meget nøje, har over for mig hævdet, at de Priser, som mange gennem Valutaattestsystemet tager, mere svarer til en Sterlingkurs paa 40 end til en Sterlingkurs paa 22,40. Jeg spørger Regeringen